

Ὁ ἐστερημένος τέκνων (συνήθως ἐμπαικτικῶς καὶ ὑβριστικῶς).

* **βρωματιάζω**, βρωμοτιάζω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ βρωματ- θέματος τοῦ παλαιοῦ οὐδ. βρωμα = δυσωδία.

* Ὄζω, βρωμῶ.

βρωματίζω Κάρπ. Κάσ. Κρήτ.

Τὸ μεταγν. βρωματίζω.

1) Δίδω τὴν πρώτην τροφὴν εἰς τὸ νεογέννητον παιδίον, θηλάζω διὰ πρώτην φορὰν Κάρπ. Κάσ. ἢ δίδω τὴν πρώτην τροφὴν εἰς αὐτὸ θέτων εἰς τὸ στόμα τοῦ ὀλίγον μέλι ἀνάμεικτον μὲ τριμμένον μοσχοκάρυδον, ἂν βραδύνη νὰ κατέλθῃ τὸ γάλα τῆς μητρὸς Κάρπ. β) Ἀμτβ. τρώγω διὰ πρώτην φορὰν χόρτον, ἐπὶ γαλαθηνῶν ἀρνίων καὶ ἐριφίων Κρήτ. 2) Μετὰ τὸ χάραγμα τῆς ἐπιφανείας τῶν μυλοπετρῶν ρίπτω εἰς τὸν κινούμενον μύλον ὀλίγην ποσότητα κριθῆς, ἡ ὁποία ἀλεθομένη συμπαρασύρει τὰ πέτρινα ὑπολείμματα τῆς χαραγῆς καὶ τὴν σκόνην Κάρπ.: Βρωματίζω τὸ μύλο μὲ κριθάρι γὰρ νὰ φύον τὰ μύλια.

βρωμάτισμα τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωματίζω.

Ἡ διὰ πρώτην φορὰν παροχὴ τροφῆς εἰς ἀρτιγέννητον βρέφος, ἂν βραδύνη νὰ κατέλθῃ τὸ μητρικὸν γάλα.

βρωμεῖα ἀντὶ βρωμεία, ὁ ἰδ.

βρωμέας ἐπίθ. Πόντ. (Κερμα. Τραπ. Χαλδ.) Θηλ. βρωμαῖρία Πόντ. (Κερμα. Τραπ. Χαλδ.) Οὐδ. βρωμαῖρικον Πόντ. (Κερμα.) βρωμαῖρον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -εἰς.

Βρωμερός 1, ὁ ἰδ.

βρωμέζω Κάσ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Μύκ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς μετοχ. βρωμεσμένος τοῦ ρ. βρωμίζω, δι' ὃ ἰδ. βρωμῶ, ἐν ᾗ ἡ τροπὴ τοῦ ι εἰς ε κατὰ τὸ ἀφωρεσμένος κτ.

1) Ἀποκτῶ δυσσομίαν Κάσ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μύκ. κ. ἀ.: Παροιμ. Ὅσο σκαλίζει ἡ ὄρνιθα τὰ πηλά, τόσο βρωμέζουν (ὅτι δὲν συμφέρει ἡ ἀνακίνησις ὑποθέσεων ρυπαρῶν) Κρήτ. Τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμέζει Μύκ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α458 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ὥστε νὰ τοῦ βρωμέσουσιν ὅ,τι κι ἂν τοῦ μυρίζα». β) Μετβ. κάμνω κάτι ν' ἀποκτήσῃ δυσσομίαν Κρήτ. Μύκ.—Λεξ. Δημητρ.: Μᾶς βρώμεσε τὸν τόπο Λεξ. Δημητρ. 2) Μολύνω Κεφαλλ. Μύκ. κ. ἀ.: Γνωμ. Λίγο σκατὸ βρωμέζει πολὺ μαγέρεμα.

3) Λερώνω, ρυπαίνω Κέρκ. Κίμωλ. Κρήτ. Μύκ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ.: Οἱ κόττες βρώμεσαν τὴν αὐλή Λεξ. Δημητρ. Φύε, θὰ μὲ βρωμέσης Μύκ. || Παροιμ.

Δάχτυλά μου βρωμεσμένε, | ἐδικέ μου 'σαι, καημένε! (ἐπὶ τοῦ κατ' ἀνάγκην στέργοντος τὰ οἰκεία καὶ κακὰ ὄντα) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Ε 236 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀσούσσουμη κι ἀνέγνωρη, ἄτσαλη, βρωμεσμένη».

4) Ἀποπατῶ Λεξ. Δημητρ.: Ἡ παλαιόγαττα βρώμεσε 'ς τὴν κάμαρα. Συνών. λερώνω.

Πβ. βρωμεύω, βρωμῶ.

βρωμερία ἡ, Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμερός.

Βρωμία, δυσωδία. Συνών. βρωμα Α 1.

βρωμερίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμερός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Φυτόν τι δύσοσμον.

βρωμερός ἐπίθ. κοιν. βρωμερό Ἀπουλ. βρουμιρός βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ἀναδίδων κακὴν ὁσμὴν, δυσώδης κοιν. καὶ Ἀπουλ.: Βρωμερός ἀέρας—τόπος κτ. Βρωμερὸ κρέας—ψάρι κτ. Βρωμερὸ πρᾶμα. Βρωμερὸ παιδί κοιν. || Ἄσμ.

Μωρὴ σαρδέλλα βρωμερὴ, σουπιὰ τηγανισμένη καὶ παρακάξα τοῦ γιᾶλου, ποῖος διάολος σὲ θέλει;

(σχωπτικῶς πρὸς γυναῖκα) Ἰων. (Κρήν.) Σῦρ. κ. ἀ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β 447 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ν' ἀφήσης χόρτα βρωμερὰ κι ἀθὼ φαρμακεμένο, | νὰ πάρης ῥόδον ὁμορφο καὶ μοσχομυρισμένο». Τὸ θηλ. Βρωμερὴ τοπων. Μακεδ. 2) Μεταφ. ἀνήθικος, ἀχρεῖος, φαῦλος κοιν.: Βρωμερός ἄνθρωπος. Βρωμερὴ γυναῖκα. || Φρ. μεταφ. Στόμα βρωμερὸ (συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρώπου φιλονόγου ἢ αἰσχρολόγου) Συνών. ἀμύρωτος 2.

Πβ. βρωμέας, βρωμείρις, βρωμος.

βρωμερότοπος ὁ, σύνηθ. βρουμιρότουπος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμερός καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.

Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχουν ἀκαθαρσίαι ἢ ὁ ὁποῖος ἀποπνέει δυσσομίαν. Συνών. βρωμότοπος.

βρωμεύω Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἀ.) Κρήτ.—(Νουμ. 1910 σελ. 214). βρουμεύουν Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ἡ).

1) Μολύνω, ρυπαίνω, λερώνω ἐνθ' ἂν.: Τὸ κάνω γὰρ νὰ ῥχονται ἴσα κάτω οἱ ἄρρωστοι χωριᾶτες καὶ νὰ μὴ βρωμεύουνε τὴ μπασιὰ τοῦ ἄλλου σπιτιοῦ (Νουμ. ἐνθ' ἂν.) Βρωμεύτηκε ὁ δαίνα Κέρκ. Μὴν πᾶς ἐκεῖ, γκατὶ θὰ βρωμεύτης Κέρκ. || Παροιμ. φρ. Δὲ βρωμεύοντ' οἱ χεσμένοι Ἰόνιοι Νῆσ. Καὶ ἀμτβ. μολύνομαι Κρήτ.: Παροιμ. φρ. Πρὶ βρωμένῃ ἡ πληγὴ τοῦ βάνου τὸ βοτάνι. 2) Ἀμτβ. ἀποπνέω δυσσομίαν, ὄζω Θράκ. (Αἰν.)

Πβ. βρωμέζω, βρωμῶ.

* **βρώμημα** τό, βρώμεμαν Πόντ. (Κερμα. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ.

Βρωμα (ἡ) Α 1, ὁ ἰδ.: Ἐντῶκεν 'ς σὸ μυτί μ' τὴ κρεατί' τὸ βρώμεμαν (χτύπησε στὴ μύτι μου ἡ βρωμα τοῦ κρέατος) Χαλδ.

βρώμησι ἡ, Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ.

Νόσος τοῦ σίτου, ὁ ὁποῖος σήπεται ἀποκτῶν χρῶμα μαῦρον καὶ ἀποπνέων δυσσομίαν. Συνών. δαυλός, δαυλίτης.

βρωμησιὰ ἡ, σύνηθ. βρουμ'σιὰ βόρ. ἰδιώμ. βρωμεσιὰ Ἀνδρ. Μύκ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ.

1) Ἀκαθαρσία, ρυπαρότης ἐνθ' ἂν.: Ἐχει τὸ σπῖτι βρωμησιὰ σύνηθ. β) Μετων. ἄνθρωπος ἀκάθαρος, ρυπαρὸς Πελοπν. (Αἴγ.): Εἶναι βρωμησιὰ αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

2) Μεταφ. λόγος ἄσεμνος, αἰσχροὺς καὶ ὑβριστικὸς ἄγν. τόπ.: Γνωμ.

Μὴ μαλώσης μὲ βρωμοῦσα μὴ σοῦ πῃ τοῖς βρωμησιὰς της.

